

samma art som borgen, hvilka utvägar stundom torde vara af vida farligare beskaffenhet än denna, får utskottet hemställa,

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 15 februari 1887.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

Reservation

af herr *G. H. Stråle* mot den af utskottet använda motivering.

N:o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 15 febr. 1887, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckta motioner om ändringar i strafflagen den 16 februari 1864.

Till lagutskottets handläggning har Andra Kammaren hänvisat tre särskilda inom nämnda kammare väckta motioner, i hvilka föreslås ändringar i strafflagen den 16 februari 1864. Dessa motioner hafva afgifvits

1:o af herr *A. Törngren* (n:o 59), hvilken på anförda skäl föreslår, att Riksdagen för sin del beslutar, att straffbestämmelsen »förlust af medborgerligt förtroende utöfver strafftiden» ur strafflagens paragrafer utgår;

2:o af herr *P. Zimdahl* (n:o 80), som, med framhållande hufvudsakligen af det djurplågeri, som ofta förekommer vid nedslagtning af husdjur, hemställer, att Riksdagen måtte besluta aflåtande af en skrifvelse till

Kongl. Maj:t med anhållan, att Kongl. Maj:t täcktes för nästa Riksdag framlägga förslag till ändring af 18 kap. 16 § uti gällande strafflag i syfte, att bestämmelser af böter för mot egna eller andras kreatur visad uppenbar grymhet varda i väsentlig mån skärpta; samt

3:o) af herr *P. Waldenström* (n:o 95), hvilken anser att det i 18 kap. 7 § strafflagen meddelade stadgande om straff för den, som öfvar otukt med qvinna, som fyllt tolf men ej femton år, borde ändras derhän, att det med stadgandet åsyftade skydd för qvinnan utsträcktes till qvinna, som ej fyllt aderton år, och i följd deraf föreslår, att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring af nämnda lagrum, att orden »femton år» utbytas mot »aderton år».

Genom skrifvelse den 15 november 1884 har Kongl. Maj:t anbefalt nya lagberedningen att till behandling företaga frågan om revision af strafflagens straffbestämmelser och dervid hänvisat till ett skrifvelsen bifogadt utdrag af det samma dag inför Hans Maj:t Konungen hållna protokoll öfver justitiedepartementensärenden. Enligt hvad detta protokollsutdrag utvisar, anförde departementschefen följande skäl för ofvanberörda, nya lagberedningen meddelade uppdrag:

»Den strafflag, som år 1864 antogs att gälla till efterlefnad från den 1 januari 1865, företer onekligen, när den jemföres med den afdelning af 1734 års lag med dit hörande författningar, som den var afsedd att ersätta, ett högst väsentligt framsteg på kriminallagstiftningens område. Det var dock naturligt, att man vid öfvergången till en ny lagstiftning, byggd på ett för den allmänna uppfattningen dittills främmande system, ej ville, särskildt i fråga om straffens stränghet, på en gång fullständigt bryta med de grundsatser, på hvilka den äldre hvilat, helst man genom en sådan varsamhet kunde lättare förmedla öfvergången till det nya och bereda detta en säkrare framgång. Nödvändigheten af en snart förestående revision af den nya lagens i vissa fall ganska hårda straffbestämmelser insågs dock äfven af dem, som verksammast bidragit vid dess tillkomst, och den erfarenhet, som vunnits under de tjugo år lagen tillämpats, har ej blott bekräftat denna uppfattning, utan ock utbildat en ganska bestämd mening om hvilka delar af lagen, som företrädesvis äro i behof af omarbetning. Dit kunna räknas inom den allmänna afdelningen stadgandena om förlust af medborgerligt förtroende såsom påföljd för vissa brott, inom den speciela bestämmelserna om straff för religionsbrott samt för brotten mot rätt till egendom. De ändringar 20 kap. strafflagen vid 1872 års riksdag undergick hafva ej kunnat tillfredsställa de väl grundade anspråken på en rättvisare afvägning af för-

hållandet mellan straffen för tjufnadsbrott och för de icke blott i jmförelse med dem, utan ock i och för sig väl lindrigt bedömda bedrägeribrotten. Men hvarje väsentligare och mera genomgripande ändring i vissa delar af ett genomfördt system af straffbestämmelser kräfver, för bibehållande af konsekvens och sammanhang i det hela, jemkningar äfven i andra delar, och då dertill kommer, att de af mig nu anmärkta brister i strafflagen icke äro de enda, som tarfva rättelse, anser jag mig hafva skäl att tillstyrka en allmän revision af strafflagens straffbestämmelser. Detta arbete, som sålunda har till föremål en hufvudafdelning af allmänna lagen, synes mig böra uppdragas åt nya lagberedningen, att företagas efter det beredningen afgifvit förslag i anledning af riksdagens skrifvelse angående äkta makars egendomsförhållanden. Beredningens tid torde medgifva fullgörandet af ett dylikt uppdrag, innan frågan om rättegångsväsendets ombildning å nyo kan, efter principbetänkandets granskning, inom beredningen till behandling upptagas, under förutsättning att Eders Kongl. Maj:t täcktes tillåta beredningen, som för närvarande ej har någon sekreterare hos sig anställd, att anlita nödigt arbetsbiträde, så att den förberedande utredning af ämnet kan vara verkställd innan dess handläggning hos beredningen tager sin början.»

De i departementschefens anförande omförmälda lagförslag, hvilkas utarbetande borde föregå fullgörandet af nu ifrågavarande uppdrag, äro som bekant redan af beredningen aflemnade till Kongl. Maj:t; och lära förarbeten till den anbefalda revisionen af strafflagen redan vara började.

Vid sådant förhållande kan utskottet icke finna lämpligt, att Riksdagen nu skulle vidtaga någon åtgärd till åstadkommande af ändring i strafflagen; och får utskottet följaktligen hemställa,

att hvarken

- 1) herr Törngrens motion
ej heller
- 2) herr Waldenströms motion,
eller
- 3) herr Zimdahls motion
må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 15 februari 1887.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.